WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 24 marca 2011 r. *

W sprawie T-386/06

Pegler Ltd, z siedzibą w Doncaster (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez R. Thompsona, QC, oraz A. Collinsona, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Nijenhuisa oraz V. Bottkę, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez S. Kinsellę oraz K. Daly'ego, solicitors,

strona pozwana,

której przedmiotem jest wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy

* Język postępowania: angielski.

art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) oraz, tytułem ewentualnym, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, N. Wahl (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 stycznia 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu i zaskarżona decyzja

1 Na mocy decyzji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) (streszczenie opublikowane w Dz.U. L 283, s. 63, zwanej dalej „zaskarżoną

decyzją") Komisja Wspólnot Europejskich stwierdziła, że liczne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), uczestnicząc, w różnych okresach mieszczących się pomiędzy dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 1 kwietnia 2004 r., w jednolitym, złożonym i ciągłym naruszeniu wspólnotowych reguł konkurencji, mającym postać szeregu porozumień antykonkurencyjnych i uzgodnionych praktyk na rynku złączy miedzianych i ze stopów miedzi, które obejmowały terytorium EOG. Naruszenie polegało na ustalaniu cen, uzgadnianiu cenników, upustów i rabatów oraz mechanizmów wprowadzania podwyżek, podziale rynków krajowych i klientów, wymianie innych informacji handlowych, a także na udziale w regularnych spotkaniach i utrzymywaniu innych kontaktów mających na celu ułatwienie naruszenia.

2 Wśród adresatów zaskarżonej decyzji znajdują się skarżąca, Pegler Ltd, i jej spółka dominująca w czasie wystąpienia okoliczności faktycznych, Tomkins plc.

3 W okresie pomiędzy dniem 17 czerwca 1986 r. i dniem 31 stycznia 2004 r. skarżąca była w 100% spółką zależną Tomkins. W dniu 1 lutego 2004 r. skarżąca została zbyta na rzecz swojego kierownictwa. W dniu 26 sierpnia 2005 r. Pegler Holdings Ltd i skarżąca zostały zbyte na rzecz Aalberts Industries NV, innego adresata zaskarżonej decyzji.

4 W dniu 9 stycznia 2001 r. Mueller Industries Inc., inna spółka produkująca złącza miedziane, poinformowała Komisję o istnieniu kartelu w sektorze złączy i w innych powiązanych sektorach na rynku rur miedzianych i o swojej woli współpracy na podstawie komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 1996 r.") (motyw 114 zaskarżonej decyzji).

5 W dniach 22 i 23 marca 2001 r. w ramach dochodzenia w sprawie rur i złączy miedzianych, Komisja przeprowadziła, na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 grudnia 1962 r. – pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i 82 [WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), niezapowiedziane kontrole w lokalach należących do szeregu przedsiębiorstw (motyw 119 zaskarżonej decyzji).

6 W następstwie tych pierwszych kontroli Komisja w kwietniu 2001 r. postanowiła rozdzielić dochodzenie w sprawie rur miedzianych na trzy odrębne postępowania, to znaczy postępowanie w sprawie COMP/E-1/38.069 (Miedziane rury instalacyjne), postępowanie w sprawie COMP/F-1/38.121 (Złącza) i postępowanie w sprawie COMP/E-1/38.240 (Rury przemysłowe) (motyw 120 zaskarżonej decyzji).

7 W dniach 24 i 25 kwietnia 2001 r. Komisja przeprowadziła dalsze niezapowiedziane kontrole w lokalach Delta plc, spółki stojącej na czele międzynarodowej grupy projektowej, w skład której w ramach działu „Inżynieria" wchodziło wielu producentów złączy. Kontrole te dotyczyły wyłącznie złączy (motyw 121 zaskarżonej decyzji).

8 Począwszy od przełomu lutego i marca 2002 r. Komisja skierowała do zainteresowanych stron szereg pism z żądaniem udzielenia informacji na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 17, a następnie art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) (motyw 122 zaskarżonej decyzji).

9 We wrześniu 2003 r. IMI plc wystąpiła z wnioskiem o umożliwienie jej skorzystania z komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. Następnie z takimi wnioskami wystąpiły grupa Delta (marzec 2004 r.) i FRA.BO SpA (lipiec 2004 r.). Ostatni wiosek o złagodzenie sankcji został złożony w maju 2005 r. przez Advanced Fluid Connections plc (motywy 115–118 zaskarżonej decyzji).

10 W dniu 22 września 2005 r. Komisja, w ramach sprawy COMP/F-1/38.121 (Złącza), wszczęła postępowanie w sprawie naruszenia i wystosowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostało podane między innymi do wiadomości skarżącej (motywy 123, 124 zaskarżonej decyzji).

11 W dniu 20 września 2006 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

12 W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca i Tomkins naruszały art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG pomiędzy dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 22 marca 2001 r.

13 Za to naruszenie w art. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 5,25 mln EUR, za której zapłatę odpowiedzialność jest ponoszona solidarnie z Tomkins.

14 W celu ustalenia wysokości grzywny nałożonej na każde przedsiębiorstwo Komisja zastosowała w zaskarżonej decyzji metodę określoną w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 [EWWiS] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwanych dalej „wytycznymi z 1998 r.").

15 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o ustalenie kwoty wyjściowej grzywny na podstawie wagi naruszenia, Komisja uznała naruszenie za bardzo poważne, ze względu na sam jego charakter i na jego zasięg geograficzny (motyw 755 zaskarżonej decyzji).

16 Komisja uznała następnie, że między przedsiębiorstwami, których dotyczyły grzywny, istniały znaczne różnice, i potraktowała je w zróżnicowany sposób, opierając się w tym celu na ich względnym znaczeniu na rynku właściwym, określonym poprzez ich udział w rynku. Na tej podstawie podzieliła ona przedsiębiorstwa, których dotyczyły grzywny, na sześć kategorii (motyw 758 zaskarżonej decyzji).

17 Skarżąca i jej spółka dominująca zostały zaliczone do szóstej kategorii, dla której została ustalona kwota wyjściowa grzywny w wysokości 2 mln EUR (motyw 765 zaskarżonej decyzji).

18 Uwzględniając całkowite obroty Tomkins, które w 2005 r., poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji, osiągnęły kwotę 4,635 mld EUR, Komisja w celu zapewnienia skutku odstraszającego zastosowała mnożnik w wysokości 1,25, przyjmując tym samym w przypadku skarżącej kwotę wyjściową grzywny powiększoną o 2,5 mln EUR (motywy 771–773 zaskarżonej decyzji).

19 Ze względu na czas trwania uczestnictwa skarżącej w naruszeniu (dwanaście lat i dwa miesiące), Komisja powiększyła następnie grzywnę o 110%, to znaczy o 5% rocznie za pierwsze dwa lata i 10% za każdy pełny rok począwszy od 31 stycznia 1991 r. za pozostałe dziesięć lat (motyw 775 zaskarżonej decyzji), co spowodowało ustalenie ostatecznej kwoty grzywny w wysokości 5,25 mln EUR.

20 Komisja nie uwzględniła żadnych okoliczności obciążających ani łagodzących na niekorzyść bądź na korzyść skarżącej.

Przebieg postępowania i żądania stron

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

22 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

23 Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2010 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

24 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1, art. 2 lit. h) i art. 3 zaskarżonej decyzji;

— tytułem żądania ewentualnego – obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

25 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

26 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

27 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje możliwość przypisania jej odpowiedzialności za naruszenie w odniesieniu do okresu między dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 20 stycznia 1989 r. wyłącznie na tej podstawie, że w dniu 20 stycznia 1989 r. przyjęła ona nazwę Pegler. Przed dniem 20 stycznia 1989 r. była ona bowiem, w ramach grupy Tomkins, „uśpioną" spółką zależną, w rozumieniu angielskiego prawa spółek. W ramach zarzutu drugiego skarżąca kwestionuje odpowiedzialność za naruszenie przypisaną jej w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r. W tym czasie pozostawała ona „uśpionym" przedstawicielem FHT Holding Ltd (zwanej dalej „FHT"), innego podmiotu z grupy Tomkins, niemającym aktywów, ani niezatrudniającym pracowników. Zarzut trzeci dotyczy niewskazania przez Komisję w jasny sposób adresata zaskarżonej decyzji. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi szereg argumentów mających wykazać, że solidarne przypisanie odpowiedzialności za naruszenie art. 81 WE dawnej spółce dominującej i dawnej spółce zależnej jest z zasady sprzeczne z prawem. W zarzucie piątym skarżąca podnosi, że grzywna powinna zostać nałożona wyłącznie na jej dawną spółkę dominującą. Wreszcie zarzut szósty oparty jest na naruszeniu zasady równego traktowania przy obliczeniu wysokości grzywny.

28 Zarzuty trzeci i piąty powinny zostać zbadane łącznie, gdyż w znacznej mierze się pokrywają, ponieważ argumenty przytoczone na ich poparcie są prawie identyczne. Ponadto zarzut czwarty powinien zostać zbadany po zarzutach trzecim i piątym.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa polegającego na przypisaniu skarżącej odpowiedzialności za naruszenie w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 20 stycznia 1998 r. wyłącznie na tej podstawie, że w dniu 20 stycznia 1989 r. przyjęła ona nazwę Pegler

Argumenty stron

29 Tytułem wstępu skarżąca podnosi, że na przestrzeni całego okresu trwania naruszenia będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji „historia przedsiębiorstwa Pegler" dzieli się na trzy odrębne okresy: okres przed dniem 20 stycznia 1989 r., okres pomiędzy 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r. i okres począwszy od dnia 29 października 1993 r.

30 Ściślej mówiąc, skarżąca w następujący sposób streszcza okoliczności faktyczne:

— do dnia 20 stycznia 1989 r. „przedsiębiorstwo Pegler" było prowadzone przez podmiot należący do grupy Tomkins – spółkę zwaną FHT, która zarządzała nim za pośrednictwem swojego przedstawiciela, innego podmiotu prawnego wchodzącego w skład grupy Tomkins – spółki zwanej Pegler Ltd. W dniu 20 stycznia 1989 r. skarżąca, nosząca wówczas nazwę The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd, i Pegler Ltd (zwana dalej „Old Pegler") zamieniły się nazwami. Zatem począwszy od tego dnia nazwa Pegler została nadana skarżącej, podczas gdy jej dawna nazwa została nadana Old Pegler. Ta ostatnia, która, choć „uśpiona" w rozumieniu angielskiego prawa spółek, istniała nadal po dniu 20 stycznia 1989 r., została ostatecznie rozwiązana w dniu 29 maja 2000 r.;

— następnie, w okresie pomiędzy dniem 20 stycznia 1989 r. i 29 października 1993 r., „przedsiębiorstwo Pegler" było nadal prowadzone przez FHT, która zarządzała nim za pośrednictwem skarżącej, będącej jej nieodpłatnym przedstawicielem;

— w dniu 29 października 1993 r. „przedsiębiorstwo Pegler" zostało przekazane na rzecz skarżącej, która począwszy od tego dnia przejęła część aktywów i część działalności FHT, które dotyczyły kranów z metali żelaznych, zaworów oraz złączy sanitarnych, i stała się odpowiedzialna za „przedsiębiorstwo Pegler".

31 Skarżąca podnosi, że przedsiębiorstwem ponoszącym odpowiedzialność za naruszenie przed dniem 20 stycznia 1989 r. może być wyłącznie Tomkins, gdyż spółka ta posiadała i kontrolowała 100% kapitału FHT.

32 Twierdzi ona, iż Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że jeżeli dwie spółki zamieniają się nazwami, a jednocześnie jedna z nich przejmuje od drugiej umowę w sprawie przedstawicielstwa, zgodnie z „utrwalonymi zasadami prawa" osoba fizyczna lub prawna, która kierowała odnośnym przedsiębiorstwem w momencie popełnienia naruszenia, powinna za nie odpowiadać, nawet jeśli w dniu wydania decyzji stwierdzającej naruszenie odpowiedzialność za prowadzenie przedsiębiorstwa powierzona jest innej osobie.

33 Skarżąca wskazuje też, że nie stanowiła ona przedsiębiorstwa przed dniem 29 października 1993 r., ponieważ nie miała ani aktywów, ani pracowników, wobec czego nie przejawiała istotnych cech niezależności gospodarczej, które są konieczne, aby stanowić przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 81 WE.

34 Tytułem wstępu Komisja stwierdza, że w całej zaskarżonej decyzji traktowała działania szeregu spółek należących do grupy Tomkins, w tym przypadku skarżącej, Old Pegler, FHT i Tomkins, jako działania jednego podmiotu gospodarczego w czasie popełnienia naruszenia.

35 Komisja twierdzi, że nie przypisała skarżącej odpowiedzialności z tytułu naruszenia w odniesieniu do okresu między dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 20 stycznia 1989 r. wyłącznie ze względu na przyjęcie przez nią nazwy Pegler w dniu 20 stycznia 1989 r.

36 W pierwszej kolejności, Komisja podnosi, że skarżąca była funkcjonalnie powiązana z „przedsiębiorstwem Pegler" między dniem 31 grudnia 1988 r., datą rozpoczęcia naruszenia, i dniem 20 stycznia 1989 r.

37 W tym względzie Komisja wskazuje, że istniała „ciągłość osobowa i funkcjonalna". Na poparcie tego twierdzenia Komisja przywołuje okoliczność, że pan W. był dyrektorem w Old Pegler od dnia 15 czerwca 1980 r. do dnia 20 stycznia 1989 r., kiedy został mianowany dyrektorem w spółce skarżącej.

38 Co więcej, zdaniem Komisji nie do pomyślenia jest, aby skarżąca mogła przejąć nazwę Pegler w dniu 20 stycznia 1989 r. bez prowadzenia przynajmniej pewnej działalności przedsiębiorstwa podczas dwudziestu dni poprzedzających tę datę, to znaczy od dnia 31 grudnia 1988 r., daty rozpoczęcia stwierdzonego przez Komisję naruszenia. Według Komisji jest bardzo prawdopodobne, że przejście od jednego stanu do drugiego wymagało dostosowania po stronie skarżącej i przygotowania jej do przejęcia nazwy „przedsiębiorstwa Pegler", co oznacza istnienie związku funkcjonalnego pomiędzy osobowością prawną skarżącej i naruszeniem.

39 Ponadto zdaniem Komisji skarżąca sama przyznała, że decyzja o przekazaniu „przedsiębiorstwa Pegler" „została podjęta na szczeblu grupy Tomkins przez kierownictwo grupy, będące jednocześnie kierownictwem skarżącej".

40 W drugiej kolejności, Komisja twierdzi, że nawet jeśli skarżąca nie uczestniczyła w naruszeniu przed dniem 20 stycznia1989 r., jest oczywiste, że jest ona następcą bezpośrednio uczestniczącego w naruszeniu podmiotu, jeżeli chodzi o jego najważniejsze aktywa, jak również jeżeli chodzi o kierownictwo i nazwę handlową, pod którą prowadził on niezgodne z prawem działania, i że wobec tego zgodnie z orzecznictwem „odziedziczyła" ona odpowiedzialność prawną za naruszenie.

41 Wreszcie Komisja wskazuje, że uwzględnienie dwudziestodniowego okresu poprzedzającego dzień 20 stycznia 1989 r. nie ma żadnego wpływu na obliczenie wysokości grzywny.

Ocena Sądu

42 Z motywów 682 i 683 zaskarżonej decyzji w związku z motywami 647 i 734 tej decyzji wynika, ze skarżąca została uznana za odpowiedzialną za naruszenie ze względu na swoje bezpośrednie uczestnictwo w tym naruszeniu w okresie między dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 22 marca 2001 r.

43 W tym względzie należy jednak wskazać, że z dokumentów przedstawionych przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego oraz w ramach skargi w niniejszej sprawie wynika, że w okresie między dniem 31 grudnia 1988 r. i 20 stycznia 1989 r. skarżąca była spółką „uśpioną" w rozumieniu angielskiego prawa spółek.

44 Rzeczywiście zostało bowiem stwierdzone, że przed dniem 20 stycznia 1989 r. skarżąca nie miała aktywów ani pracowników.

45 Choć skarżąca przyznaje, że przyjęła nazwę, pod którą były prowadzone na rynku niezgodne z prawem działania objęte zaskarżoną decyzją, i że po dniu 20 stycznia 1989 r. została bezpłatnym przedstawicielem FHT, nie zmienia to faktu, że przed tą datą nie prowadziła działalności gospodarczej ani nie zatrudniała pracowników, z wyjątkiem statutowego dyrektora, zgodnie z wymogami angielskiego prawa spółek.

46 Należy ponadto stwierdzić, że w rozpatrywanym okresie skarżąca była jedną z pięciu spółek zależnych FHT, będącej ze swej strony w 100% spółką zależną Tomkins, która pod nazwą handlową „Pegler" prowadziła działalność między innymi w sektorze złączy. Z dokumentów załączonych do akt sprawy, to znaczy z rocznych sprawozdań finansowych przedstawionych organom Zjednoczonego Królestwa, których autentyczność nie została zakwestionowana przez Komisję, wynika, że skarżąca była w tym okresie spółką „uśpioną" w rozumieniu angielskiego prawa spółek, nieprowadzącą żadnej działalności gospodarczej ani nieosiągającą żadnych przychodów.

47 W tym względzie należy przypomnieć, że wspólnotowe prawo konkurencji dotyczy działalności przedsiębiorstw (wyrok z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-123, pkt 59) oraz że pojęcie przedsiębiorstwa obejmuje każdy podmiot wykonujący działalność gospodarczą, niezależnie od jego statusu prawnego i sposobu jego finansowania (wyroki Trybunału: z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 112; z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze i in., Zb.Orz. s. I-289, pkt 107; z dnia 11 lipca 2006 r. w sprawie C-205/03 P FENIN przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6295, pkt 25).

48 Należy również przypomnieć, ze zgodnie z utrwalonym orzecznictwem działalność gospodarczą stanowi każda działalność polegająca na oferowaniu towarów lub usług na danym rynku (zob. wyroki Trybunału: z dnia 12 września 2000 r. w sprawach połączonych od C-180/98 do C-184/98 Pavlov i in., Rec. s. I-6451, pkt 74, 75 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 Wouters i in., Rec. s. I-1577, pkt 47).

49 Wobec tego, ze względu na to, że w okresie między dniem 31 grudnia 1988 r. a dniem 20 stycznia 1989 r. skarżąca była podmiotem prawnym nieprowadzącym działalności gospodarczej, ponieważ nie oferowała, w zamian za wynagrodzenie, towarów ani usług na jakimkolwiek rynku, a zatem nie ponosiła ryzyka finansowego związanego z prowadzeniem tej działalności, Komisja nie mogła stwierdzić, że skarżąca bezpośrednio uczestniczyła w naruszeniu przed dniem, kiedy zmieniła nazwę (zob. orzecznictwo przytoczone w punkcie poprzedzającym).

50 Twierdzenia tego nie podważa okoliczność, że w tym okresie skarżąca wchodziła w skład grupy Tomkins.

51 Podobnie rzecz się przedstawia, jeżeli chodzi o okoliczność, że pan W., dawniej dyrektor Old Pegler, w dniu 20 stycznia 1989 r. został mianowany dyrektorem skarżącej, z której to funkcji zrezygnował zresztą w dniu 26 maja 1989 r.

52 Ponadto należy stwierdzić, iż argument Komisji, zgodnie z którym pewne okoliczności wskazują, że w tym okresie i w czasie do niego zbliżonym pan W. osobiście uczestniczył w kartelu, powinien zostać oddalony. W tym względzie Komisja powołuje się na motywy 74 i 187 zaskarżonej decyzji. Tymczasem w motywie 74 zaskarżonej decyzji wspomniano jedynie, że pan W. był prezesem-dyrektorem generalnym Pegler w 1989 r., natomiast motyw 187 tej decyzji dotyczy kontaktu nawiązanego z panem W. przez przedstawiciela Delty w wyniku spotkania British Plumbing Fittings Manufacturers Association (BPFMA, stowarzyszenia producentów złączy i rurociągów ze Zjednoczonego Królestwa) w 1989 r., które to spotkanie miało miejsce w czasie późniejszym niż rozpatrywany okres.

53 Ponadto niesłuszne jest twierdzenie Komisji, że skarżąca prowadziła „pewną działalność" przedsiębiorstwa podczas dwudziestu dni poprzedzających wyżej wspomnianą zamianę nazw. Oczywiście zmiana nazwy handlowej wiąże się z formalnościami o charakterze prawnym i kontraktowym. Dokonanie tych formalności nie oznacza

jednak prowadzenia działalności gospodarczej ani tym bardziej rozwijania działalności antykonkurencyjnej.

54 Wreszcie, nie można zgodzić się podniesionym przez Komisję tytułem subsydiarnym argumentem, zgodnie z którym skarżąca była w każdym razie następcą gospodarczym „przedsiębiorstwa Pegler".

55 Oczywiście, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeżeli działalność, której dotyczy naruszenie, została przeniesiona z jednego podmiotu prawnego na inny podmiot w ramach tej samej grupy, następcę można uznać za odpowiedzialnego za naruszenie, nawet jeżeli w świetle prawa pierwszy podmiot prawny w dalszym ciągu istnieje (wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-280/06 ETI i in., Zb.Orz. s. I-10893, pkt 48; wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-43/02 Jungbunzlauer przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3435, pkt 132; zob. też podobnie ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, pkt 358).

56 Trzeba jednak stwierdzić, iż ani w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, ani w zaskarżonej decyzji Komisja nie wskazała, że uznała skarżącą za odpowiedzialną za naruszenie ze względu na to, że jako następca przejęła ona działalność gospodarczą swojej pośredniej spółki dominującej FHT lub swojej spółki siostrzanej Old Pegler.

57 Przeciwnie, w motywie 718 zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła skarżącą jako bezpośredniego uczestnika, który począwszy od dnia 31 grudnia 1988 r. miał ze swoimi konkurentami kontakty antykonkurencyjne.

58 Ponadto w trakcie postępowania administracyjnego skarżąca przedstawiła, w odpowiedzi na pytania postawione przez Komisję, informacje dotyczące grupy Tomkins i wewnętrznej restrukturyzacji, której grupa ta została poddana w czasie wystąpienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Wskazała też, w odpowiedzi z dnia

25 listopada 2005 r. na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, że przed 1993 r. była spółką „uśpioną" w rozumieniu angielskiego prawa spółek, co potwierdziła na rozprawie w dniu 27 lutego 2006 r. Wreszcie, twierdzenie to zostało poparte rzetelnymi dowodami, takimi jak sprawozdania finansowe skarżącej i FHT przedstawiane właściwym organom, świadczące o tym, że skarżąca, która nie prowadziła działalności gospodarczej, była w rozpatrywanych latach obrotowych spółką „uśpioną".

59 W tym kontekście należy zauważyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie odpowiedziała na tę argumentację. Jak zostało to przyznane na rozprawie, Komisja uznała, że od początku skarżąca była bezpośrednim uczestnikiem kartelu.

60 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zarzut pierwszy jest zasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa polegającego na przypisaniu skarżącej odpowiedzialności za naruszenie w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r.

Argumenty stron

61 Skarżąca podnosi, iż zważywszy, że między dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 2003 r. nie posiadała istotnych cech przedsiębiorstwa, nie mogła zostać uznana za odpowiedzialną za naruszenia popełnione w tym okresie w jej imieniu

przez jej spółkę dominującą. Według niej przedsiębiorstwem, które należy uznać za odpowiedzialne w tym okresie, powinna być, zgodnie z prawem konkurencji, FHT lub Tomkins.

62 W tym względzie skarżąca przypomina, że zaczęła „uczestniczyć" w „przedsiębiorstwie Pegler" począwszy od dnia 20 stycznia 1989 r., lecz jedynie w tym zakresie, że otrzymała swoją obecną nazwę i że stała się ukrytym i nieodpłatnym przedstawicielem FHT, niemającym aktywów ani niezatrudniającym pracowników.

63 Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 1975 r. w sprawach połączonych od 40/73 do 48/73, 50/73, od 54/73 do 56/73, 111/73, 113/73 i 114/73 Suiker Unie i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 1663, pkt 475–483, wyrok Trybunału z dnia 24 października 1995 r. w sprawie C-266/93 Volkswagen i VAG Leasing, Rec. s. I-3477, pkt 19, a także na wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych (Dz.U. 2000, C 291, s. 1), skarżąca uważa, że Komisja albo nie zrozumiała charakteru stosunku przedstawicielstwa łączącego skarżącą z FHT, albo popełniła błąd, omijając problem bez należnego uwzględnienia dowodów, które zostały jej przedstawione.

64 Zdaniem skarżącej, choć nie była ona w stanie przedstawić kopii umowy w sprawie przedstawicielstwa, Komisja powinna była przywiązać większą wagę do dokumentów, które skarżąca zdołała przedstawić, takich jak protokoły posiedzeń zarządu Old Pegler potwierdzające rozwiązanie stosunku przedstawicielstwa z FHT w dniu 20 stycznia 1989 r., protokoły posiedzeń zarządu skarżącej potwierdzające rozwiązanie stosunku przedstawicielstwa z FHT w dniu 29 października 1993 r., sprawozdania finansowe FHT wykazujące, że FHT posiadała całość aktywów i odpowiadała za wszystkie długi „przedsiębiorstwa Pegler" do dnia 29 października 1993 r., oraz sprawozdania finansowe skarżącej świadczące o tym, że przejęła ona aktywa i pasywa „przedsiębiorstwa Pegler" dopiero z dniem 29 października 1993 r. i że przed tą datą nigdy nie posiadała istotnych aktywów ani pasywów, ani nie dokonywała istotnych operacji księgowych, a wreszcie takich jak dokument z dnia 16 lutego 1995 r., który

ostatecznie dowodzi, że przekazanie skarżącej „przedsiębiorstwa Pegler" przez FHT stało się skuteczne z dniem 29 października 1993 r.

65 Wreszcie skarżąca dodaje, że argumenty te dotyczą również działań Old Pegler jako przedstawiciela FHT w okresie poprzedzającym dzień 20 stycznia 1989 r., wobec czego nie ma znaczenia okoliczność, iż Old Pegler, która została rozwiązania przez Tomkins w dniu 29 maja 2000 r., nie istniała już w momencie wydania zaskarżonej decyzji.

66 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

67 Zdaniem Komisji argumenty skarżącej dotyczące tego, iż jednocześnie była „uśpiona" i „działała jako przedstawiciel" swojej spółki siostrzanej, nie dają się obronić przy ich dokładnym zbadaniu. Skarżąca, pomimo iż była do tego wzywana, nie przedstawiła żadnego istotnego dokumentu potwierdzającego jakąkolwiek umowę w sprawie przedstawicielstwa.

68 Dokumenty przedstawione przez skarżącą odnoszą się w sposób ogólny do stosunku przedstawicielstwa bez dokładnego określenia charakteru tych porozumień i nie dowodzą braku uczestnictwa skarżącej w naruszeniu przed dniem 29 października 2003 r.

69 Komisja dodaje, że nawet gdyby skarżąca udowodniła istnienie umowy w sprawie przedstawicielstwa, nie uniemożliwiłoby to Komisji uczynienia jej adresatem zaskarżonej decyzji.

70 Komisja powołuje się również na formalną odpowiedź Tomkins, jakiej ta udzieliła na żądanie udzielenia informacji skierowane do niej przez Komisję na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1/2003. Zgodnie z tą odpowiedzią, przeczącą argumentom skarżącej, „między rokiem 1987 i dniem 31 stycznia 2004 r. Pegler Ltd była w 100% spółką zależną w ramach Tomkins (dawniej FH Tomkins plc)" i „była zarządzana jako niezależne przedsiębiorstwo podejmujące własne decyzje w sprawach technicznych, dotyczących produkcji i sprzedaży/marketingu".

71 Ponadto Komisja podkreśla, powołując się na motywy 135, 145 i 187 zaskarżonej decyzji, że w przekonaniu pozostałych członków kartelu byli oni w zmowie ze skarżącą i żaden podział (o charakterze czysto wewnętrznym) zadań pomiędzy skarżącą, Old Pegler, FHT lub jakimkolwiek innym podmiotem w ramach grupy Tomkins nie był brany pod uwagę.

72 Na koniec Komisja podnosi, że jest również oczywiste, iż skarżąca ponosi odpowiedzialność za naruszenie w odniesieniu do okresu między dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r., ponieważ, jak wyjaśniła już Komisja, odnosząc się do zarzutu pierwszego, skarżąca jest następcą gospodarczym „przedsiębiorstwa Pegler".

Ocena Sądu

73 Należy zauważyć, że jeżeli chodzi o okres między dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r., z dokumentów załączonych do skargi, takich jak sprawozdania finansowe FHT i skarżącej zatwierdzone przez zewnętrznego biegłego rewidenta i przedstawione organom Zjednoczonego Królestwa, wynika, że w latach obrotowych przypadających w całym tym okresie skarżąca nie przynosiła dochodów ani strat. Szczegółowe sprawozdania FHT niezmiennie wskazują na to, że skarżąca nie

prowadzi działalności gospodarczej. Również ze sprawozdań finansowych skarżącej wynika, że nie dokonała ona w rozpatrywanym okresie żadnej operacji księgowej.

74 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z angielskim prawem spółek wyrażenie „uśpiona" odnosi się do spółki, która z prawnego punktu widzenia nie dokonuje żadnej istotnej operacji księgowej w trakcie roku obrotowego. Brak zapisów w księgach rachunkowych spółki oznacza brak istotnych operacji księgowych. Jedyną operacją księgową dozwoloną bez utraty statusu spółki „uśpionej" jest operacja związana z rejestracją spółki i złożeniem rocznych rozliczeń właściwemu organowi, to znaczy Companies House (angielskiemu rejestrowi sądowemu). Tak więc podjęcie działalności handlowej wiązałoby się z utratą tego statusu. Ponieważ zgodnie z angielskim prawem spółek wszystkie przesłanki zostały spełnione, nie podlega dyskusji, że skarżąca była spółką „uśpioną", a wobec tego nie prowadziła działalności na rynku.

75 Ponadto, jak skarżąca sama przyznała na rozprawie, nie ma wątpliwości, że w okresie między dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r. działalność była prowadzona pod nazwą Pegler. Należy zauważyć w tym względzie, iż z dokumentów wspomnianych w pkt 73 powyżej wynika również, że FHT lub Tomkins wprowadzały do obrotu, za pośrednictwem pracowników FHT, produkty z sektora złączy pod nazwą Pegler, zarówno przed zmianą nazwy skarżącej, jak i po tej zmianie. Wobec tego należy dojść do wniosku, że to stwierdzenie nie pozwala uznać, iż chodzi o działalność skarżącej.

76 Jeżeli chodzi o protokoły spotkań kierownictwa (Executive Meetings) przytoczone przez Komisję w celu obalenia argumentu skarżącej, zgodnie z którym nie prowadziła

ona działalności handlowej, należy zauważyć, że na pierwszy rzut oka wspomniane protokoły świadczą o działalności handlowej skarżącej.

77 Trzeba jednak uznać, że wbrew twierdzeniom Komisji, fakt, iż protokoły noszą nagłówek Tomkins Plc i Pegler Ltd, sam w sobie nie ma w tym względzie znaczenia. Wskazuje jedynie, że działalność gospodarcza była prowadzona pod nazwą handlową Pegler, nie oznacza jednak, że skarżąca bezpośrednio uczestniczyła w tej działalności.

78 Podobnie fakt, że dyrektorzy skarżącej, z których niektórzy byli zarazem dyrektorami FHT, brali udział w ww. spotkaniach i że byli włączeni w niektóre pomocnicze zadania związane z działalnością innych podmiotów w ramach grupy Tomkins, również nie oznacza bezpośredniego uczestnictwa skarżącej w kartelu w rozpatrywanym okresie, tym bardziej że dyrektorzy ci nie byli pracownikami skarżącej.

79 Wreszcie, treść protokołów nie pozwala uznać, że skarżąca rzeczywiście była podmiotem prowadzącym działalność związaną ze złączami. Ponadto należy zauważyć, że żaden z protokołów, na które powołuje się Komisja, nie został podpisany. W każdym razie należy stwierdzić, że jeżeli chodzi o brak działalności ze strony skarżącej, protokołom tym należy przypisać mniejsze znaczenie niż to, które przyznaje się sprawozdaniom finansowym FHT i skarżącej, które to sprawozdania zostały zatwierdzone przez biegłego rewidenta i zostały złożone, zgodnie z angielskim prawem, właściwym organom.

80 Jeżeli chodzi o twierdzenie Komisji odwołujące się do motywów 135 i 145 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi inni członkowie kartelu byli przekonani, iż są oni w zmowie ze skarżącą, należy przypomnieć, że we wspomnianym motywie 135

zostało przytoczone oświadczenie spółki Delta, w którym ta ostatnia opisuje mechanizm kartelu, i że we wspomnianym motywie 145 przytoczone zostało oświadczenie spółki IMI, w którym ta ostatnia informuje, iż Pegler była jednym z uczestników kartelu obejmującego obszar całej Europy. Wbrew twierdzeniom Komisji nie wynika z tego, że w motywach tych rzeczywiście chodziło o skarżącą. Ponadto, o ile nie ulega wątpliwości, że FHT prowadziła działalność pod nazwą handlową Pegler, o tyle nic w ww. motywach nie świadczy o tym, iż podmioty formułujące te oświadczenia znały wewnętrzną organizację grupy Tomkins.

81 Jeżeli chodzi o motyw 187 zaskarżonej decyzji, dotyczący kontaktu nawiązanego przez przedstawiciela spółki Delta z panem W. po spotkaniu BPFMA, należy uznać, że okoliczność, iż pan W. miał zaakceptować propozycję przedstawiciela spółki Delta, aby zaprzestać agresywnej strategii Pegler, nie wystarczy, aby przypisać skarżącej odpowiedzialność za naruszenie. Nie zostało w żaden sposób stwierdzone, że pan W. działał w charakterze przedstawiciela skarżącej, ponieważ w rozpatrywanym okresie nie był on pracownikiem skarżącej, co nie zostało przez Komisję zakwestionowane.

82 Ponadto, chociaż skarżąca nie była w stanie przedstawić kopii umowy w sprawie przedstawicielstwa, z dokumentów wymienionych w pkt 64 powyżej wynika, że była ona przedstawicielem FHT do dnia 29 października 1993 r., kiedy to przejęła aktywa i pasywa przedsiębiorstwa Pegler, w tym również pracowników, w zakresie działalności dotyczącej złączy. Z dokumentów wymienionych w pkt 73 powyżej wynika, że skarżąca nie była przedstawicielem odpłatnym.

83 Należy w każdym razie stwierdzić, że pojęcie „dormant companies acting as agents" (spółki uśpione działające w charakterze mandatariusza), o którym mowa w ust. 51 załącznika nr 4 do Companies Act 1985 (angielskiej ustawy w sprawie spółek z 1985 r.), zatytułowanym „Forma i treść ksiąg rachunkowych" i w ust. 58 A. załącznika nr 8 do

Companies Act 1985, zatytułowanym „Forma i treść ksiąg rachunkowych prowadzonych przez małe spółki", jest różne od pojęć „mandanta" i „agenta" występujących we wspólnotowym prawie konkurencji.

84 Należy zaś stwierdzić, że stosunek pomiędzy skarżącą i jej spółką dominującą, bądź też jej nadrzędną spółką dominującą, różni się od stosunku pomiędzy mandantem i agentem w rozumieniu wspólnotowego prawa konkurencji. W rozumieniu tego prawa bycie agentem wymaga prowadzenia działalności gospodarczej, co nie miało miejsca w przypadku skarżącej. Wobec tego przywoływanie, zarówno przez skarżącą jak i przez Komisję, orzecznictwa dotyczącego stosunków pomiędzy mocodawcą i jego pośrednikiem nie jest w niniejszym przypadku właściwe, ponieważ w niniejszej sprawie chodzi o stosunki wewnątrz grupy kapitałowej.

85 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała skarżącą za bezpośredniego uczestnika. Z motywu 718 tej decyzji wynika również, że Komisja uznała, iż nie istniały dowody wskazujące na to, że podczas kontaktów antykonkurencyjnych w okresie trwania naruszenia skarżąca działała w imieniu innego przedsiębiorstwa.

86 Z motywu tego wynika też, że Komisja nie zinterpretowała właściwie wewnętrznych stosunków i sposobu działania w ramach grupy Tomkins i wobec tego przypisała odpowiedzialność za naruszenie art. 81 WE podmiotowi prawnemu, który nie prowadził działalności gospodarczej, a zatem sam nie był zamieszany w kartel.

87 Wobec tego należy stwierdzić, że jeżeli chodzi o okres pomiędzy dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r., Komisja niesłusznie uznała, że skarżąca była odpowiedzialna za noszące znamiona naruszenia zachowania innych podmiotów należących do grupy Tomkins.

88 Podobnie, jeżeli chodzi o argument Komisji, zgodnie z którym skarżąca ponosi, jako następca gospodarczy, odpowiedzialność za naruszenie przed dniem 29 października 1993 r., wystarczy odesłać do pkt 54–59 powyżej.

89 Wynika z tego, że niniejszy zarzut jest zasadny.

W przedmiocie zarzutów trzeciego i piątego, dotyczących odpowiednio braku jasności i błędnego wskazania adresatów zaskarżonej decyzji

Argumenty stron

90 W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Komisja nie wskazała wyraźnie adresatów zaskarżonej decyzji.

91 W tym względzie skarżąca podnosi, że skazując jednocześnie Tomkins i ją na zapłatę całości grzywny w wysokości 2,25 mln EUR, podczas gdy chodzi o dwa odrębne podmioty prawne, które nie stanowią już jednego przedsiębiorstwa, Komisja nie określiła wyraźnie stopnia odpowiedzialności przypisywanej każdemu z tych podmiotów. Zdaniem skarżącej nie jest dopuszczalne, aby oba wspomniane podmioty zostały uznane za odpowiedzialne i obciążone grzywną w wysokości 5,25 mln EUR, ponieważ w takim przypadku Komisja „otrzymałaby dwukrotność należnej jej kwoty". Zdaniem

skarżącej w zaskarżonej decyzji Komisja nie wskazała wyraźnie podmiotu, któremu należy przypisać odpowiedzialność za naruszenie.

92 Ponadto przypisanie skarżącej odpowiedzialności za naruszenie na tej podstawie, że była ona spółką zależną Tomkins, jest zdaniem skarżącej niezgodne z analizą przeprowadzoną w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą przedsiębiorstwem, któremu należy przypisać odpowiedzialność za naruszenie, jest Tomkins, ponieważ kontrolowała ona i posiadała 100% kapitału „przedsiębiorstwa Pegler" przez cały okres trwania naruszenia. Co więcej, według skarżącej niesłuszne jest przypisanie jej odpowiedzialności za naruszenie w odniesieniu do okresu, kiedy inna spółka zależna zarządzała przedsiębiorstwem, w odniesieniu do którego stwierdzone zostało naruszenie (okres między 30 grudnia 1988 r. i dniem 20 stycznia 1989 r.) lub kiedy była ona, w rozumieniu angielskiego prawa spółek, spółką „uśpioną", niezatrudniającą pracowników i nieposiadającą aktywów (okres między dniem 20 stycznia 1989 r. i dniem 29 października 1993 r.).

93 W ramach piątego zarzutu skarżąca twierdzi, że wyłączna odpowiedzialność za naruszenie powinna była zostać przypisana Tomkins. Na poparcie tego twierdzenia skarżąca powołuje się na wyroki Sądu z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-6/89 Enichem Anic przeciwko Komisji, Rec. s. II-1623 i z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie T-354/94 Stora Kopparbergs Bergslags przeciwko Komisji, Rec. s. II-843. Według niej z wyroków tych wynika, że podmiotem prawnym odpowiedzialnym za naruszenie jest co do zasady spółka dominująca grupy. Jej zdaniem z orzecznictwa tego wynika też, że jedynie w wyjątkowych okolicznościach Komisja może obciążyć odpowiedzialnością podmiot spoza odnośnego przedsiębiorstwa (ww. wyrok w sprawie Enichem Anic przeciwko Komisji, pkt 237).

94 Skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie przedsiębiorstwem zamieszanym w naruszenie była Tomkins. W okresie trwania naruszenia „przedsiębiorstwo Pegler" należało do różnych podmiotów prawnych w ramach grupy Tomkins. Skarżąca podkreśla, że Tomkins, jako nadrzędna spółka dominująca, wyznaczała konkretny podmiot prawny, który w danym okresie kontrolował przedsiębiorstwo. Uważa również, że

należy uznawać ją za odrębne przedsiębiorstwo, odpowiadające indywidualnie za wszelkie naruszenia zasad konkurencji dopiero od momentu, gdy przestała należeć do grupy Tomkins, to znaczy kiedy naruszenie zostało już zakończone.

95 Komisja wnosi o oddalenie obu tych zarzutów.

Ocena Sądu

96 Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący braku jasności przy wskazaniu adresatów zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że zostali oni – a wśród nich skarżąca – wyraźnie wymienieni w art. 4 tej decyzji.

97 Należy również zauważyć, że w motywie 682 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała skarżącą jako podmiot prawny, który bezpośrednio brał udział w naruszeniu, i z tego tytułu uznała ją za nie odpowiedzialną, podczas gdy Tomkins została uznana odpowiedzialną za niezgodne z prawem zachowanie skarżącej wyłącznie jako jej spółka dominująca (motyw 683 zaskarżonej decyzji).

98 Wobec tego zarzut oparty na domniemanym braku jasności przy wskazaniu adresatów zaskarżonej decyzji musi zostać oddalony.

99 Podobnie, jeżeli chodzi o zarzut oparty na błędnym wskazaniu adresatów zaskarżonej decyzji, argument skarżącej, zgodnie z którym nie może być ona uznana za odpowiedzialną za naruszenie, ponieważ nie należy już do grupy Tomkins, oraz argument, iż wyłącznie Tomkins, jako nadrzędna spółka dominująca i jako podmiot zarządzający przedsiębiorstwem, które popełniło naruszenie, powinna zostać uznana za odpowiedzialną, nie mogą być skuteczne.

100 Okoliczność, że „przedsiębiorstwo", które prowadziło niezgodne z prawem działania, po zaprzestaniu naruszenia rozpadło się, ponieważ tworzące je podmioty prawne zostały rozdzielone, nie ma wpływu na ich solidarną odpowiedzialność za popełnione naruszenie.

101 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedsiębiorstwom może zostać przypisana solidarna odpowiedzialność nawet wówczas, gdy podmioty prawne, które tworzyły przedsiębiorstwo w czasie trwania naruszenia, nie należą już do tej samej grupy (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-248/98 P KNP BT przeciwko Komisji, Rec. s. I-9641, pkt 71).

102 Wynika z tego, że wbrew twierdzeniom skarżącej dokonane po zaprzestaniu naruszenia art. 81 WE, ale przed wydaniem zaskarżonej decyzji rozdzielenie dwóch podmiotów prawnych – Pegler i Tomkins – które wchodziły w skład przedsiębiorstwa popełniającego naruszenie, nie wyklucza jej odpowiedzialności.

103 Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Komisja ma możliwość przypisania odpowiedzialności za noszące znamiona naruszenia zachowanie spółce dominującej, spółce zależnej lub spółce dominującej solidarnie z jej spółką zależną (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich i in. przeciwko Komisji,

Zb.Orz. s. II-5169, pkt 331 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zresztą zauważyć, że skarżąca nie kwestionuje tej możliwości.

104 Wynika z tego, że skarżąca nie może twierdzić, powołując się na ww. w pkt 93 wyroku w sprawie Stora Kopparbergs Bergslags przeciwko Komisji, że Tomkins była jedyną osobą prawną, która mogła zostać uznaną za odpowiedzialną za naruszenie z tego względu, iż przedsiębiorstwo, które je popełniło, było zarządzane przez tę ostatnią.

105 Zatem twierdzenie, iż przy wykonywaniu swoich dyskrecjonalnych uprawnień Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i naruszyła prawo, przypisując skarżącej odpowiedzialność za noszące znamiona naruszenia zachowania objęte zaskarżoną decyzją ze względu na to, że skarżąca nie jest już osobą prawną wchodzącą w skład przedsiębiorstwa odpowiedzialnego za naruszenie, pozbawione jest podstaw.

106 Wreszcie, jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym skarżąca i Tomkins nie mogą zostać obie uznane za odpowiedzialne za naruszenie, ponieważ w takim przypadku Komisja „otrzymałaby dwukrotność należnej jej kwoty", wystarczy zauważyć, że opiera się on na błędnym rozumieniu znaczenia solidarnej odpowiedzialności dwóch przedsiębiorstw, która oznacza, że zapłata całości kwoty grzywny przez jedno z nich powoduje wygaśnięcie obowiązku zapłaty tej grzywny przez drugie przedsiębiorstwo.

107 Z powyższych rozważań wynika, że zarzuty trzeci i piąty, jako bezzasadne, powinny zostać oddalone.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego rzeczywistego lub możliwego naruszenia zasady równego traktowania przy stosowaniu art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, wytycznych z 1998 r. i komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r.

Argumenty stron

108 Skarżąca podnosi, że przyjęte przez Komisję w zaskarżonej decyzji podejście, polegające na obciążeniu jej solidarnie razem z Tomkins, pomimo że stanowią one dwa odrębne przedsiębiorstwa, grzywną obliczoną na podstawie okoliczności dotyczących tylko jednej z nich, to znaczy Tomkins, działa na jej niekorzyść w stosunku do grupy Tomkins, z naruszeniem zasady równego traktowania.

109 Aby wykazać naruszenie zasady równego traktowania wynikające z podejścia przyjętego przez Komisję, skarżąca powołuje się na art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, na wytyczne z 1998 r., jeżeli chodzi o uwzględnienie czasu trwania naruszenia, skutku odstraszającego oraz okoliczności obciążających lub łagodzących, i wreszcie na komunikat w sprawie współpracy z 1996 r.

110 Co do art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, skarżąca podnosi, że nawet jeżeli maksymalna wysokość grzywny, jaką można było nałożyć na nią i na Tomkins, nie stanowiła „faktycznego czynnika" określania wysokości grzywny nałożonej w niniejszym przypadku, podejście Komisji, polegające na traktowaniu jej razem z grupą Tomkins jako jednego przedsiębiorstwa dla potrzeb obliczenia wysokości grzywien, działało „potencjalnie na jej niekorzyść".

111 Jeżeli chodzi o art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, skarżąca przypomina, że zgodnie z tym artykułem, przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia. Jeżeli Komisja zamierzała stwierdzić istnienie odpowiedzialności solidarnej w odniesieniu do podmiotów prawnych niewchodzących już w skład jednego przedsiębiorstwa, powinna była określić różnicę pomiędzy, z jednej strony, początkowym uczestnictwem FHT w naruszeniu, oraz, z drugiej strony, kontynuacją, mniej obciążającą, tego naruszenia przez skarżącą.

112 Jeżeli chodzi o uwzględnienie czasu trwania naruszenia na podstawie wytycznych z 1998 r., skarżąca podnosi, iż jedyny okres, w przypadku którego w sposób rozsądny można twierdzić, że stanowiła ona podmiot gospodarczy zdolny do prowadzenia niezależnych działań jako przedsiębiorstwo, to okres, który rozpoczął się w dniu 29 października 1993 r. W tym okresie podlegała ona jednak rzeczywistej kontroli i decydującemu wpływowi Tomkins, wobec czego odpowiedzialność powinna była zostać przypisana Tomkins. Skarżąca przypomina, że w orzecznictwie i w ustalonej praktyce decyzyjnej zostało przyjęte, iż twierdzenia Komisji powinny być ograniczone do okresu, w odniesieniu do którego posiada ona dowody popełnienia naruszenia. Zdaniem skarżącej wynika z tego, że cała odpowiedzialność „solidarna" nie powinna przekraczać okresu mniej więcej siedmiu i pół roku między dniem 29 października 1993 r. i dniem 22 marca 2001 r., oraz że nic nie uzasadnia nałożenia na nią, na zasadzie odpowiedzialności solidarnej, takiej samej grzywny jak na Tomkins, podczas gdy czas trwania ich ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie był „faktycznie różny".

113 W odniesieniu do określenia wysokości grzywny na wystarczająco zniechęcającym poziomie, skarżąca uważa, że trudno wyobrazić sobie przypadek, w którym podejście przyjęte przez Komisję nie naruszałoby w tym względzie wytycznych z 1998 r., ponieważ wymagałoby to, aby dawna spółka zależna i dawna spółka dominująca znajdowały się w sytuacji „faktycznie identycznej". W niniejszym przypadku zwiększenie grzywny zastosowane z tytułu odstraszenia zostało obliczone poprzez odwołanie się do rozmiarów odrębnego przedsiębiorstwa, to znaczy Tomkins, i pozostaje bez jakiegokolwiek związku z sytuacją gospodarczą lub finansową skarżącej. Odpierając argumenty przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na skargę, skarżąca stwierdziła,

że motyw 771 zaskarżonej decyzji dotyczy wyłącznie rozmiarów i siły gospodarczej Tomkins i nie zawiera żadnego uzasadnienia zwiększenia grzywny z tytułu odstraszenia odnoszącego się do jej pozycji jako dawnej spółki zależnej Tomkins.

114 Skarżąca sygnalizuje inną trudność związaną z podejściem przyjętym przez Komisję, polegającą na tym, że okoliczności obciążające lub łagodzące, które powinny zostać uwzględnione przy obliczaniu wysokości grzywny, są często bardzo różne w przypadku dwóch niezależnych przedsiębiorstw, takich jak Tomkins i ona. Zdaniem skarżącej okoliczności te nie ograniczają się do problemów wynikających z samego naruszenia, lecz obejmują też czynniki mogące zmieniać się w czasie, w tym także w okresie, po upływie którego przestała ona stanowić część grupy Tomkins, takie jak współpraca z Komisją podczas dochodzenia, zaprzestanie naruszenia lub różne zachowania mogące stanowić okoliczności obciążające.

115 Według skarżącej w rzeczywistości istnieją „potencjalne różnice" dotyczące okoliczności obciążających i łagodzących mających zastosowanie do rozpatrywanych podmiotów, których to różnic Komisja nie wzięła pod uwagę. W tym względzie, chociaż w niniejszym przypadku kwestia ta nie została potraktowana jako „faktyczny czynnik" w odniesieniu do wysokości grzywny, skarżąca odwołuje się do motywu 601 zaskarżonej decyzji, w którym Komisja stwierdziła, że główni producenci złączy, wśród nich skarżąca, uczestniczyli w porozumieniach przez cały czas trwania naruszenia w sposób stały, ciągły i bardziej aktywny niż inni uczestnicy. De facto, według skarżącej, zważywszy na to, iż w rozumieniu angielskiego prawa spółek była ona w początkowych latach istnienia kartelu spółką „uśpioną", jej rola ograniczała się do wykonywania wydawanych jej poleceń. Inna „potencjalna różnica" wynika zdaniem skarżącej z faktu, iż wszelkie korzyści finansowe wynikające z kartelu przypadły Tomkins, nie zaś skarżącej, zważywszy na przyjęty w grupie Tomkins sposób postępowania w sprawach rozliczeń finansowych.

116 Wreszcie, jeżeli chodzi o komunikat w sprawie współpracy z 1996 r., skarżąca podnosi, że podejście Komisji powoduje również powstanie poważnych „potencjalnych trudności" w odniesieniu do tego komunikatu, który dotyczy raczej sytuacji przedsiębiorstw w czasie dochodzenia, a nie w czasie dokonywania naruszenia.

117 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu. W tym względzie zauważa ona, że skarżąca nie wykazała żadnego naruszenia zasady równego traktowania, ani w zakresie zastosowania art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, ani wytycznych z 1998 r., ani komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r.

118 Dokładniej rzecz ujmując, jeżeli chodzi o czynnik odstraszający, Komisja zwraca uwagę, powołując się na motywy 776 i 771 zaskarżonej decyzji, że aby obliczyć zwiększenie grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego, wzięła ona pod uwagę dwa elementy, to znaczy rozmiary grupy Tomkins, a także prawną i gospodarczą wiedzę oraz infrastrukturę, które umożliwiają dużym przedsiębiorstwom łatwiejsze zdanie sobie sprawy, że ich działanie stanowi naruszenie. Komisja wyjaśnia, że w przypadku Tomkins czynnikiem decydującym o zwiększeniu grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego był głównie pierwszy element, w szczególności jej obroty w wysokości 4,635 mld EUR. Natomiast zwiększenie grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego zastosowane w przypadku skarżącej uzasadnione było jej prawną i gospodarczą wiedzą oraz infrastrukturą, co oznacza, że w momencie naruszenia rozmiar, struktura, obrót i organizacja grupy Tomkins zostały wzięte pod uwagę. Według Komisji uzyskany mnożnik 1,25 jest taki sam jak mnożnik zastosowany w przypadku spółki dominującej Tomkins, ponieważ element odnoszący się do prawnej i gospodarczej wiedzy oraz infrastruktury dotyczy okresu poprzedzającego zbycie skarżącej na rzecz innej grupy.

Ocena Sądu

119 W ramach rozpatrywanego zarzutu skarżąca kwestionuje sposób podejścia przez Komisję do obliczenia wysokości grzywny w sytuacji, kiedy przedsiębiorstwo zostało podzielone w okresie między zakończeniem naruszenia i wydaniem decyzji, w której została nałożona grzywna.

120 Po pierwsze, jeżeli chodzi o pułap 10%, o którym mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, należy stwierdzić, że jak skarżąca sama przyznaje, pułap ten nie został w niniejszym przypadku przekroczony. Argument podniesiony w tym względzie przez skarżącą jest zatem nieskuteczny. Dodatkowo należy zauważyć, że w przypadku, gdyby została osiągnięta górna granica grzywny, jaka może zostać nałożona indywidualnie na skarżącą, skarżąca miałaby prawo, aby omawiany pułap został zastosowany w stosunku do niej (wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 390).

121 Po drugie, jeżeli chodzi o argument skarżącej dotyczący uwzględnienia czasu trwania naruszenia przy obliczaniu wysokości grzywny, zarówno w kontekście art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2203, jak i w kontekście wytycznych z 1998 r., należy zauważyć, że skarżąca nie przedstawia żadnego konkretnego argumentu świadczącego o naruszeniu zasady równego traktowania. W zakresie, w jakim skarżąca podnosi, że wszelka odpowiedzialność solidarna nie może wykraczać poza okres około siedmiu i pół roku między dniem 29 października 1993 r. i dniem 22 marca 2001 r., i że w konsekwencji nic nie uzasadnia nałożenia na nią i na Tomkins tej samej grzywny, ponieważ czas trwania ich uczestnictwa w naruszeniu, a zatem ich ewentualna odpowiedzialność za naruszenie, są „faktycznie różne", wystarczy odesłać do analizy zarzutów pierwszego i drugiego, w ramach której zostało stwierdzone, że skarżąca nie może być uznana za odpowiedzialną za naruszenie w okresie poprzedzającym dzień 29 października 1993 r.

122 Po trzecie, jeżeli chodzi o pozostałe zastrzeżenia podnoszone przez skarżącą w odniesieniu do kwestii odpowiedzialności ponoszonej solidarnie przez nią i Tomkins, to znaczy zastrzeżenia dotyczące oceny okoliczności obciążających bądź łagodzących i zastrzeżenie odnoszące się do zastosowania komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. w sytuacji, kiedy spółka dominująca i spółka zależna nie stanowią już części jednego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE, należy stwierdzić, że zastrzeżenia te dotyczą zagadnień o charakterze teoretycznym, pozbawionych znaczenia w niniejszej sprawie. Trzeba bowiem zauważyć, że w przypadku skarżącej i jej spółki dominującej żadna okoliczność obciążająca ani łagodząca nie została wzięta pod uwagę. Podobnie, ani skarżąca, ani Tomkins nie złożyły do Komisji wniosku o zastosowanie komunikatu o współpracy z 1996 r.

123 Wreszcie, jeżeli chodzi o argument skarżącej dotyczący określenia wysokości grzywny na poziomie wystarczająco odstraszającym, trzeba przede wszystkim przypomnieć, iż wytyczne z 1998 r. przewidują, że oprócz charakteru naruszenia, jego rzeczywistego wpływu na rynek oraz zakresu geograficznego tego rynku, należy też uwzględnić rzeczywiste możliwości ekonomiczne wyrządzenia przez sprawców naruszenia znacznej szkody innym podmiotom działającym na rynku, w szczególności konsumentom, oraz określić kwotę grzywny na poziomie, który zapewni jej wystarczająco odstraszający charakter (pkt 1 A akapit czwarty wytycznych z 1998 r.).

124 Można również wziąć pod uwagę fakt, iż duże przedsiębiorstwa posiadają zazwyczaj prawną i gospodarczą wiedzę oraz infrastrukturę, które umożliwiają im łatwiejsze zdanie sobie sprawy, że ich działanie stanowi naruszenie, i mogą być świadome konsekwencji wynikających z prawa konkurencji (pkt 1 A akapit piąty wytycznych z 1998 r.).

125 W zakresie dotyczącym tego pierwszego czynnika, zasoby finansowe przedsiębiorstwa powinny być oceniane na dzień nałożenia grzywny. Jeżeli chodzi o drugi czynnik, obrót, na podstawie którego Komisja określa rozmiar badanych przedsiębiorstw, powinien odnosić się do ich sytuacji w czasie trwania naruszenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie T-410/03 Hoechst przeciwko Komisji,

Zb.Orz. s. II-881, pkt 379, 382). Chociaż oba te elementy są bezpośrednio związane z rozmiarem przedsiębiorstwa, chodzi o dwa odrębne powody zwiększenia kwoty wyjściowej grzywny.

126 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, iż Komisja tytułem wstępu w motywie 766 zaskarżonej decyzji przypomniała, że ma prawo zastosować mnożnik w celu dostosowania kwoty wyjściowej grzywny tak, aby zapewnić wystarczający skutek odstraszający (zgodnie z pkt 1 A akapit czwarty wytycznych z 1998 r.) i aby uwzględnić fakt, iż duże przedsiębiorstwa posiadają zazwyczaj prawną i gospodarczą wiedzę oraz infrastrukturę, które umożliwiają im łatwiejsze zdanie sobie sprawy, że ich działanie stanowi naruszenie, i mogą być świadome konsekwencji wynikających z prawa konkurencji (zgodnie z pkt 1 A akapit piąty wytycznych z 1998 r). Komisja wskazała również, że zamierza wziąć pod uwagę oba te czynniki.

127 Jeżeli chodzi w szczególności o podmiot gospodarczy Tomkins-Pegler, należy przypomnieć, że przy ustalaniu wysokości grzywny nałożonej na skarżącą, jako na sprawcę naruszenia, i na Tomkins, jako na spółkę dominującą uznaną za odpowiedzialną za naruszenie popełnione przez jej spółkę zależną, Komisja przyjęła jako podstawę udział w rynku skarżącej, ponieważ względne znaczenie tej ostatniej na rynku złączy było kryterium istotnym dla określenia początkowej kwoty wyjściowej odnośnych przedsiębiorstw. Z tego względu skarżąca, a w konsekwencji – jej spółka dominująca, zostały zaliczone do szóstej kategorii, dla której ustalona została kwota wyjściowa w wysokości 2 mln EUR. Następnie Komisja zwiększyła tę początkową kwotę wyjściową dla omawianego podmiotu gospodarczego poprzez zastosowanie tytułem odstraszenia mnożnika o wartości 1,25, określonego na podstawie obrotów Tomkins.

128 W duplice Komisja wyjaśniła, że aby uzasadnić zwiększenie kwoty wyjściowej grzywny w przypadku Tomkins, zastosowała pkt 1 A akapit czwarty wytycznych z 1998 r., a w przypadku skarżącej – pkt 1 A akapit piąty wytycznych z 1998 r.

129 Niezaprzeczalnie spośród tych dwóch czynników Komisja ma prawo dokonać wyboru tego, który uważa za najistotniejszy dla swojej oceny.

130 Jednak, po pierwsze, należy zauważyć, iż z motywu 771 zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja jako podstawę przyjęła wyłącznie obrót osiągnięty przez Tomkins w 2005 r., to znaczy w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji, i uznała, że wspomniany obrót uzasadniał zwiększenie początkowej kwoty wyjściowej w celu odstraszenia.

131 Należy również stwierdzić, iż nigdzie w zaskarżonej decyzji Komisja nie wspomina, że w odniesieniu do skarżącej zastosowała kryterium prawnej i gospodarczej wiedzy oraz infrastruktury, ani nie wskazuje rozmiaru omawianego przedsiębiorstwa w czasie trwania naruszenia, który stanowi istotny czynnik uzasadniający zwiększenie kwoty grzywny na podstawie pkt 1 A akapit piąty wytycznych z 1998 r. Ponadto w niniejszym przypadku Komisja nie mogłaby tego uczynić, zważywszy, iż czynniki, o których mowa odpowiednio w pkt 1 A akapit czwarty i w pkt 1 A akapit piąty wytycznych z 1998 r., są oceniane w dwóch różnych momentach, to znaczy odpowiednio w chwili, kiedy grzywna zostaje nałożona, i w czasie trwania naruszenia.

132 Po drugie, rozdzielenie tych dwóch czynników i osobne zastosowanie ich do wchodzących w skład jednego podmiotu gospodarczego dwóch spółek, z których jedna jest spółką dominującą drugiej i tylko z tego powodu została uznana za odpowiedzialną za naruszenie, jest w każdym razie sprzeczne z pojęciem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE.

133 Oczywiście przy obliczaniu kwoty wyjściowej grzywny Komisja może wziąć pod uwagę obrót z roku poprzedzającego wydanie decyzji stwierdzającej to naruszenie (stosując pierwsze kryterium) lub ten z czasu trwania naruszenia (stosując drugie kryterium). Jednakże Komisja nie może przyjąć jako podstawy jednego kryterium,

stosując je wyłącznie do jednego z dwóch podmiotów, które uprzednio składały się na podmiot gospodarczy, który popełnił naruszenie. Jeżeli w momencie wydania decyzji, na mocy której zostaje na nie nałożona grzywna za popełnione naruszenie, spółka dominująca i jej spółka zależna nie stanowią już jednego podmiotu gospodarczego w rozumieniu art. 81 WE, Komisja nie może przyjąć obrotu dawnej spółki dominującej osiągniętego w roku poprzedzającym wydanie tej decyzji jako podstawy w celu określenia czynnika odstraszającego mającego zastosowanie do obu spółek stanowiących w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych jedno przedsiębiorstwo, które jednak w międzyczasie zostało podzielone. Obrót ten nie odzwierciedla bowiem rzeczywistych możliwości ekonomicznych wyrządzenia przez to przedsiębiorstwo znacznej szkody innym podmiotom w czasie trwania naruszenia.

134 Z powyższych rozważań wynika, że rozpatrywany zarzut jest częściowo zasadny, jeżeli chodzi o zastrzeżenie dotyczące czynnika odstraszającego.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego błędu w obliczeniach i naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu grzywny

Argumenty stron

135 Posiłkowo skarżąca podnosi, w pierwszej kolejności, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania przy obliczaniu grzywny (niezależnie od tego, czy odpowiedzialność za jej zapłatę jest ponoszona solidarnie z Tomkins, czy też nie) i, w drugiej kolejności, że tak czy inaczej Komisja popełniła błąd, obliczając wysokość nałożonej na nią grzywny (niezależnie od tego, czy odpowiedzialność za jej zapłatę jest ponoszona solidarnie z Tomkins, czy też nie).

136 Skarżąca uważa, że z powodów wcześniej przedstawionych właściwą wysokością grzywny w jej przypadku, rozpatrywanym indywidualnie, jest kwota podstawowa w wysokości 1 mln EUR, niezwiększona w celu odstraszenia i powiększona o 70% w celu odzwierciedlenia czasu trwania jej udziału w naruszeniu, czyli kwota całkowita grzywny w wysokości 1,7 mln EUR.

137 Ponadto skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja zawiera błąd w obliczeniu kwoty grzywny. Wskazuje, że zgodnie z motywem 777 zaskarżonej decyzji kwota grzywny wynosi 5,2 mln EUR, po zwiększeniu jej w celu odstraszenia i z tytułu czasu trwania naruszenia, jednak nałożona została grzywna w wysokości 5,25 mln EUR. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia tego zwiększenia kwoty grzywny o 50 000 EUR.

138 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Sądu

139 Przede wszystkim, co do rzekomego błędu w obliczeniu wysokości grzywny, należy stwierdzić, że w motywie 777 zaskarżonej decyzji Komisja zaokrągliła kwotę podstawową grzywny. W motywie 877 jak również w sentencji tej decyzji Komisja wyraźnie stanowi, że należna kwota nałożonej na Tomkins grzywny, za której zapłatę odpowiedzialność jest ponoszona solidarnie ze skarżącą, wynosi 5,25 mln EUR.

140 Co więcej, w motywie 765 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała odrębnie kwotę wyjściową grzywny w wysokości 2 mln EUR, a w motywie 771 tej decyzji wyraźnie określiła mnożnik z tytułu odstraszenia jako wartość 1,25, co podnosi kwotę wyjściową do wysokości 2,5 mln EUR. Wreszcie, w motywie 775 zaskarżonej decyzji Komisja

wyraźnie wskazała kwoty, które zostały dodane do tej kwoty podstawowej w celu uwzględnienia czasu trwania udziału skarżącej w naruszeniu, to znaczy zwiększenie o 5% kwoty podstawowej za każde z lat 1998 i 1999 (125 000 EUR) i 10% za każdy następny rok z dziesięciu lat pozostałych do 2000 r. (250 000 EUR). Wynika z tego, że bez dodatkowych wyjaśnień, na podstawie prostego obliczenia, skarżąca była w stanie zrozumieć powody uzasadniające określenie kwoty grzywny na poziomie wskazanym w motywie 877 i w art. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji.

141 Jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym właściwa kwota grzywny nałożonej na skarżącą powinna wynosić 1,7 mln EUR, wystarczy odesłać do punktów poniżej. Ponadto należy stwierdzić, że nie ma powodu, aby obniżyć kwotę wyjściową grzywny w wysokości 2 mln EUR. W tym względzie trzeba przypomnieć, że kwota ta została ustalona odpowiednio do wagi naruszenia i że istotne różnice pomiędzy przedsiębiorstwami, których dotyczy decyzja, uzasadniają zróżnicowane traktowanie na etapie określenia kwoty wyjściowej grzywien.

W przedmiocie ustalenia ostatecznej kwoty grzywny

142 Jak wynika z pkt 46–60, 73–98 i 123–134 powyżej, należy zmienić zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim przewiduje ona zwiększenie kwoty grzywny przy zastosowaniu mnożnika 1,25 w celu odstraszenia i mnożnika 110% z tytułu czasu trwania udziału w naruszeniu.

143 W pozostałym zakresie przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji rozumowanie, jak również metoda obliczania grzywien zastosowana w niniejszym przypadku nie wymagają dokonania przez Sąd dodatkowych zmian.

144 Ostateczna kwota grzywny zostaje obliczona w sposób następujący: zważywszy, że czas trwania naruszenia, jeżeli chodzi o skarżącą, wynosi siedem lat i pięć miesięcy (nie zaś dwanaście lat i dwa miesiące, jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji), kwota wyjściowa grzywny (2 mln EUR), bez zastosowania zwiększenia w celu odstraszenia, powinna zostać zwiększona o 70% (zamiast 110%), co daje grzywnę w wysokości 3,4 mln EUR.

W przedmiocie kosztów

145 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie własne koszty. Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, należy postanowić, że każda ze stron poniesie własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) w zakresie, w jakim wspomniany artykuł stanowi, że Pegler Ltd uczestniczyła w naruszeniu w okresie od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 29 października 1993 r.

2) Wysokość grzywny nałożonej w art. 2 lit. h) decyzji C (2006) 4180, za której zapłatę solidarnie ponosi odpowiedzialność Pegler Ltd, ustala się na kwotę 3,4 mln EUR.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 marca 2011 r.

Podpisy